

Ilmestyskirja 6

Ilm. 4:1-11

Olemme tässä Alusta alkaen -ohjelmassa selittämässä Ilmestyskirjaa. Viime kerralla pääsimme sen ensimmäisen jakson loppuun. Siinä Kristus sanelee Johannekselle seitsemän kirjettä, jotka hänen tulee lähettää Vähä-Aasian seitsemälle kristilliselle seurakunnalle.

Neljännessä luvussa alkaa uusi jakso, jota riittää luvun luvun 8 jakeeseen 5 asti. Siinä kuvataan Jumalan taivaallista valtaistuinsalia. Siellä Karitsa eli Kristus avaa seitsemän sinettiä, jotka lukitsevat kirjäkääröä. Kunkin sinetin avaaminen saa aikaan maan päällä jonkin suuren tapahtuman.

Minusta teksti on aivan mahdollottoman vaikeasti tulkittavaa. Yritämme kuitenkin, lähinnä Craig R. Coesterin kirjoittaman kommentaarin Revelation avulla.

Taivaallinen valtaistuinsali

Sitten näin tämän: taivaan ovi oli auki, ja kuului sama ääni, jonka olin edellisellä kerralla kuullut - kuin olisi torveen puhallettu. Se sanoi minulle: "Nouse tänne! Minä näytän sinulle, mitä tämän jälkeen on tapahtuva." (Ilm. 4:1).

Vielä edellisessä kohdassa eli luvun kolme lopussa Johannes oli katsellut näkyä, jossa Kristus sanoi seisovansa sydämen ovella ja kolkuttavansa, että jospa joku avaisi sen hänelle.

Mutta siinä samassa Johannes temmataan ihan toisenlaiseen näkyyn. Siinäkin on ovi, mutta se onkin taivaan ovi ja se on apposen auki. Ja sieltä kuuluu sama puhujan ääni kuin ennenkin, Jeesuksen ääni. Ja se ääni kutsui Johanneksen näkemään uusia näkyjä edessä olevista tapahtumista.

Siinä samassa olin Hengen vallassa. Näin, että taivaassa oli valtaistuin ja sillä valtaistuimella istui joku, joka loisti kuin jaspis ja karneoli. Valtaistuinta ympäröi sateenkaaren kaltainen smaragdinvärisen hohde. Tämän valtaistuimen ympärillä oli kaksikymmentäneljä valtaistuinta, ja niillä istui kaksikymmentäneljä vanhinta, joilla oli yllään valkeat vaatteet ja päässään kultaseppele. Valtaistuimesta lähti salamoita ja kuin ukkosen jyly. Sen edessä oli seitsemän soihtua, Jumalan seitsemän henkeä, ja sen edessä oli myös ikään kuin lasinen, kristallin tavoin kimmeltävä meri.

Valtaistuimen edessä ja ympärillä oli neljä olentoa, jotka sekä edestä että takaa olivat täynnä välkehtiviä silmiä. Yksi muistutti leijonaa, toinen nuorta härkää, kolmannella oli kuin ihmiskasvot, ja neljäs näytti lentävältä kotkalta. Näillä

neljällä olenolla oli kullakin kuusi siipeä, jotka olivat molemmilta puolin täynnä välkehtiviä silmiä. Taukoamatta, päivin öin, nuo olennot lausuvat:

”Pyhä, pyhä, pyhä on Herra Jumala, Kaikkivaltias! Hän oli, hän on ja hän on tuleva”.

Aina kun olennot ylistävät, kunnioittavat ja kiittävät häntä, joka istuu valtaistuimellaan ja joka elää aina ja ikuisesti, nuo kaksikymmentäneljä vanhinta heittäytyvät maahan hänen valtaistuimensa eteen ja osoittavat hänelle kunnioitustaan -- hänelle, joka elää aina ja ikuisesti. He asettavat seppeleensä valtaistuimen eteen ja lausuvat: ”Herra, meidän Jumalamme! Sinä olet arvoinen saamaan ylistyksen, kunnian ja vallan, sillä sinä olet luonut kaiken. Kaikki, mikä on olemassa, on sinun tahdostasi luotu.” (Ilm. 4:1-11).

Koko Jumalan luomakunta ylistää häntä

Tätä ihmeellistä näkyä on selitetty kristikunnassa pitkään ja hartaasti. Aika usein on lähdetty liikkeelle siitä, mitä nuo neljä olentoa Jumalan valtaistuimen edessä oikein ovat. Nuo, jotka muistuttavat leijonaa, härkää, ihmistä ja kotkaa. Yleensä niiden on katsottu tarkoittavan neljää evankelistaa, Markusta, Luukasta, Matteusta ja Johannesta.

Luultavasti ne kuitenkin ovat symboloimassa Jumalan luomakuntaa. Koko tämän taivaan valtakunnan salin tarkoituksena on puhua siitä, että Jumala on kaiken luoja ja ylläpitäjä ja siksi hänelle kuuluu kaikki kiitos ja kunnia.

Jumalaa itseään Johannes ei paljoa kuvaile, varmaankin jumalanpelon ja kunnioituksen takia. Hän vaan sanoo, että taivaassa oli valtaistuimella ja sillä istui ”joku, joka loisti kuin jaspis ja karneoli”

Seurakunta ylistää häntä

Jumalan valtaistuimen ympärillä olevat 24 istuinta ja niillä olevat 24 vanhinta tarkoittavat seurakuntaa. Johanneksen ilmestyksessä yleensäkin luku 12 ja sen eri kerrannaiset tarkoittavat Jumalan kansaa. Syy tähän on varmaankin se, että alkuperäisessä Jumalan kansassa eli Israelissa oli 12 heimoa. Nuo vanhimmat eli seurakunta eli kristillinen kirkko antavat jatkuvasti Jumalalle kiitoksen siitä, että hän on luonut kaiken: ”Sinä olet arvoinen saamaan ylistyksen, kunnian ja vallan, sillä sinä olet luonut kaiken. Kaikki, mikä on olemassa, on sinun tahdostasi luotu.”

Siinä onkin erittäin hyvä syy meille jokaiselle kiittää Jumalaa: että me olemme olemassa. Yleensä me kiitämme Jumalaa, kun meille tapahtuu jotain hyvää ja toimmme menestyvät.

Se on hyvä, mutta silti aika pinnallinen syy kiittää Jumalaa. Oikea tapa olisi kiittää jo siitä, että olet ylipäänsä olemassa. Etkä ainostaan sinä, vaan kaikki muukin, pienimmästä hiekanjyväsestä ihmeellisimpään Jumalan luomukseen.

Lasinen meri?

Mikä sitten on tuo ihmeellinen, lasinen tai kristallinen meri Jumalan valtaistuimen edessä? Sehän on saanut osakseen niin paljon huomiota, että se on päässyt tuttuun virteenkin:

”Siellä on kirkas lasimeri/ pyhä veri / kiitosvirtenämme on. / Siellä aina Jumalalle,/ Karitsalle / ylistys soi loputon (virsi 307, 6)

Se on varmaankin ns. ”taivaanvahvuus”. Siitä puhutaan 1. Mooseksenkirjan alussa:

Jumala sanoi: "Tulkoon kaartuva kansi vesien väliin, erottamaan vedet toisistaan." Jumala teki kannen ja erotti toiset vedet sen alapuolelle ja toiset sen yläpuolelle. Niin tapahtui, ja Jumala nimitti kannen taivaaksi (1. Moos. 1:6-8)

Antiikissa uskottiin siis, että taivas oli Jumalan luoma ja ylläpitämä kansi, kuin valtava lasinen tai kristallinen juustokupu, joka piti maailman järjestyksessä ja erotti toisistaan maailmankaikkeuden kaaosta edustavat vesimassat ja mahdollisti järjestäytyneen ja kauniin ja elävän maailmankaikkeuden olemassaolon.

Enää me emme usko, että Jumala on hoitanut sen noin. Mutta silti me voimme ja meidän pitääkin uskoa, että Jumala on se, joka ylläpitää maailman järjestyksen, niin että on olemassa hyvä ja kaunis maailma, eikä vain kaoottista mössöä. Se pätee koko kosmoksesta mutta myös mikrokosmoksesta ja ihmisen omasta henkilökohtaisesta maailmasta. Senkin perustuna on Jumalan luova ja ylläpitävä voima. Ilman tätä minunkin elämäni vajoaisi kaaokseksi enkä olisi edes persoona.

Kun tuon lasimeren eli taivaanvahvuuden eli Jumalan luoman ja ylläpitävän rakkauden luona 24 taivaallista vanhinta ja sen lisäksi nuo neljä olentoa (leijona, härkä, ihminen ja enkeli) ylistävät Jumalaa taukoamatta, se tarkoittaa sitä, että koko luomakunta leijonasta enkeliin ja ihmiseen asti, kiittävät Luojaansa siitä, mitä hän on luomisessa tehnyt hyväksemme ja jatkuvasti tekee.

Mitä kultakruunujen maahan heittäminen tarkoittaa?

Vanhimmat heittävät kultaiset kruununsa ja seppeleensä Jumalan valtaistuimen eteen, aina kun nuo ihmeelliset oelnot kiittävät Jumalaa. Ja sitä jatkuu taukoamatta, päivin ja öin.

Tästä voi alkaa tajuta, miten Ilmestyskirjan apokalyptinen eli näkyihin perustuva kieli ei ole kirjaimellista. Jos taivaassa ihan oikeasti olisi tuollaista, niin se olisi aika monotonista eikä

kovinkaan rikasta elämää. Mutta apokalyptinen kieli ei ole kirjaimellista. Silti se kuvaa näkyjen muodossa jotain totta ja tärkeää.

Tässä on tarkoitus kuvata Jumalan pyhyyttä. Sitä, kuinka kaikki on täysin riippuvaista hänestä ja hänen luovasta työstään. Siksi hän on oikeutettu saamaan totaalisen kiitoksen ja ylistyksen. Sitä kuvaa se, että nuo ihmeelliset olennot ylistävät häntä päivin ja öin ja seurakuntaa edustavat vanhimmat heittävät kruununsa hänen eteensä.

Tästä voisi ottaa esiin senkin pointsin, että kirkko eli seurakunta, se tajuaa tai sen ainakin tulisi tajuta se kiitollisuus, jota koko luomakunta, myös sen eläimet tuntevat, ehkä tietämättään Luojaa kohtaan.

Mutta meidän kristittyjen tulisi kiittää Jumalaa tietoisesti. Meidän tulee heittää hänen jalkojensa juureen kaikki se päteminen ja osaaminen ja rikkaus ja viisaus ja eettisyys, mitä meissä mahdollisesti on. Ne ovat niitä meidän ”kultakruunujamme” ja ”seppeleitämme”. Mutta nekin ovat kaikki Jumalan lahjaa ja vaikutusta meissä. Hän on meidän luojamme ja kaiken luoja.

Raamatun loppu palaa sen alkuun

Näin Raamatun viimeinen kirja, Johanneksen ilmestys, palaa sen ensimmäisen kirjan ensimmäisten rivien tunnelmiin. Siellähän kuvataan Jumalan luomistyötä. Kun Jumala loi maailman, hän katseli kaikkea luomaansa ja ”näki, että niin oli hyvä” (1. Moos 1:10). Kun Jumala luomistyön lopussa katsoi kaikkea tekemäänsä, hän totesi, että ”kaikki oli hyvää” (1. Moos 1:31). Nyt Raamatun lopussa koko luomakuntaa - eläimiä, ihmisiä ja enkeleitä, edustavat olennot - tunnustavat Jumalan luomistyön hyvyyden ja kiittävät häntä siitä. Sitä kuinka massiivisessa kiitollisuudenvelassa me olemme Jumalalle, edustaa tuo taivaallista valtaistuinsalia kuvaava ensimmäinen näky.

Vielä on syytä korostaa sitä, että tuon kaiken luomakunnan ylistyksen mukana myös kirkko eli ne 24 vanhinta ylistävät Jumalaa.

Me kristityt eli seurakunta emme siis ole eri asia kuin Jumalan luomistyö. Me kuulumme siihen. Mekin olemme hänen luomaansa maailmaa niin kuin eläimet ja enkelit. Meidän tehtävämme on Jumalan kuviksi luotuina olentoina eli ihmisinä tajuta Jumalan hyvyys luoja.

Meillä on siihen mahdollisuus, koska Jumala on Jeesuksessa antanut meille vieläkin enemmän kuin luomistyönsä. Sen lisäksi hän on lunastanut meidät ”Karitsan verellä” eli Jeesuksen tekemällä sovitustyöllä. Juuri sen takia tuossa edellä mainitussa virressä lauletaan: ”Siellä on kirkas lasimeri/ pyhä veri / kiitosvirtenämme on. / Siellä aina Jumalalle,/ Karitsalle / ylistys soi loputon.”

Lasimeri eli Jumalan kaikkeutta luova ja ylläpitävä työ puhuu loppujen lopuksi samoista asioista kuin Karitsan pyhä veri.

Mutta tässä Ilmestyskirjan toisen osan alussa puhutaan ennen kaikkea siitä Jumalan luomistyöstä. Jatkossa saamme perehtyä sellaisiin näkyihin, jotka puhuvat myös siitä ”Karitsasta” ja siitä, mitä hän on tehnyt hyväksemme.